

Arrest

nr. 174 801 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.
De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben een gemeenschappelijk minderjarig kind.

Op 22 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 23 december 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 17 januari 2011 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen de beslissingen van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 8 april 2011 met nummer 59 435 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij.

Op 17 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is daarna terug ingetrokken.

Op 24 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij.

Op 9 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 19 juni 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2012 werd ingediend door :

*K.(...), R.(...) (N° R.R. (...))
geboren te A. op 25.07.1974*

*S.(...), M.(...) (N° R.R. (...))
geboren te H. op 28.12.1979*

*en hun minderjarige dochter:
K.(...), L.(...) (N° R.R. (...))
geboren te A. op 19.03.1999*

*allen van nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Volgens betrokkenen moet hun aanvraag ontvankelijk verklaard worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie', gezien zij hier al enige tijd verblijven. Het komt echter de verzoekers toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die een terugkeer verhinderen. Een loutere verwijzing naar 'de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat verzoekster ernstig ziek is, dat zij zware psychische problemen heeft, dat zij medische behandelingen heeft ondergaan en nog in behandeling is; dat er geen adequate zorgen beschikbaar zijn in het herkomstland en dat bijgevolg een terugkeer een inbreuk op art. 3 en 8 van het EVRM zou betekenen. Zij halen rapporten aan over de toegankelijkheid en de kwaliteit van de medische zorgen in Armenië. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben op 17.05.2011 een medische regularisatieaanvraag ingediend, die op 24.02.2012 onontvankelijk verklaard werd. Betrokkenen beweren dat verzoekster gediscrimineerd zal worden in het land van herkomst, vanwege haar medische (psychische) aandoening, waardoor een terugkeer een inbreuk op art. 3 van het EVRM zou impliceren. Zij stellen dat in het land van herkomst alom spot met verzoekster gedreven werd vanwege haar psychisch kwalen en een terugkeer haar belevenissen zou 'doen aggregeren'. Zij leggen echter geen enkel persoonlijk bewijs voor ter staving van deze elementen, maar beperken zich louter tot het citeren uit algemene rapporten, waarbij er geen zekerheid is dat deze relevant zijn voor het soort aandoening waar verzoekster aan zou lijden en waarvan een deel zeker niet relevant is voor de situatie van betrokkenen (bijvoorbeeld aangaande de situatie van gezinnen met een gehandicapt kind of aangaande de scholing voor kinderen met een beperking). Dit kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren

analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en een verklaring van een leerkracht, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dat het kind een schooljaar zou verliezen bij een terugkeer kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen werd immers reeds op 02.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet tot de bevoegde ambassade, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, zouden kunnen wenden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om bepaalde procedures schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou.

(<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen verblijven sinds juli 2009 in België en dienden op 22.07.2009 een asielaanvraag in. Zij wisten dat hun verblijf enkel voorlopig was toegestaan gedurende het onderzoek van hun asielaanvraag. Hun asielprocedure werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 13.04.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 02.05.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk een jaar en iets minder dan negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Het feit dat betrokkenen na hun asielprocedure nog een medische regularisatieaanvraag hebben ingediend, namelijk op 17.05.2011, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Deze aanvraag werd afgesloten op 24.02.2012 (onontvankelijk). Zij tonen niet aan waarom het feit dat zij deze procedure hebben doorlopen, een terugkeer verhindert.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij zich integreren; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaafd wordt met meerdere attesten, dat verzoekster Frans geleerd heeft en diverse bewijsstukken voorlegt; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en werkbereid zouden zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien de aanvraag afgewezen wordt. Hieromtrent dient

opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 19 juni 2014 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: K.(...), R.(...)
geboortedatum: 25.07.1974
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 19 juni 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw:

*Naam, voornaam: S.(...), M.(...)
geboortedatum: 28.12.1979
geboorteplaats: H.
nationaliteit: Armenië*

+ minderjarig kind: K.(...), L.(...), geboren te A. op 19.03.1999

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang, met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, aangevoerd. De verwerende partij stelt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep in de mate dat dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen arcering)

Bijgevolg beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op o.m. 22.04.2011 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.1.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Er is van een gebonden bevoegdheid slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord ‘moet’, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (cf. artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen ‘ruime’ discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel ‘moet’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel ‘kan’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de ‘verplichte’ afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er hoe dan ook een belang heeft bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies, die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Deze drie middelen worden uitsluitend tegen de eerste bestreden beslissing ontwikkeld. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middelen als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 09/11/2012.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben geactiveerd, waarover meer in hun AD.

Verzoekers hebben in België aldus een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd en hebben zich op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 gestoeld:

(...)

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing terecht de vernietigde regularisatiecriteria toegepast door te stellen dat de asielprocedure van verzoekers niet onredelijk lang heeft geduurd, doch heeft zij niet de toepassing onderzocht van andere punten van datzelfde criteria zoals o.a. punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria en heeft deze niet getoetst aan de concrete situatie van verzoekers temeer daar verzoekers volkomen aan dit en andere diverse punten voldeden om te worden geregulariseerd en zij zulks uitdrukkelijk in hun verzoekschrift om hadden verzocht.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit hun AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 09/11/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoeker zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, hun tewerkstelling in het verleden en hun uitstekende integratie parallel in het verzoek hebben opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Hiermede heeft verwerende partij aldus geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen !

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

(...)

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

(...)

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar verwerende partij zelf toegeeft dat deze criteria van toepassing zijn door punten 1.1 van datzelfde criteria te toetsen aan de verblijfsdossier van verzoekers.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij de situatie van verzoekers grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEEDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar verzoekers al langer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijven.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - ononderbroken verblijf van langer

dan 5 jaar in België – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

“Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. “

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt doelloos dat verzoekers zich naar Moskou (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN VIERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster en haar ernstige psychische problemen nl.:

“(…)”

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter Vrw ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

DAT TEN VIJFDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat hun kind alhier naar school loopt en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren.

“Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren.”

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekers niet aantonen dat in het land van herkomst geen scholing kan worden bekomen volstaat niet rekening houdende met het feit dat verzoekers hun dochter al enige tijd ononderbroken in België scholing volgt en een plotse terugkeer naar het land van herkomst onherstelbare nefaste effecten zou sorteren op de normale ontwikkeling van hun kind. Bovendien stelt verwerende ten onrechte dat de scholing van verzoekers hun kind in illegaal verblijf is aangevat, aangezien verzoekers op dat ogenblik volkomen legaal in België vertoefden in het kader van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatie.

(...)

De instructie van 19 juli 2009 is - zoals hierboven aangehaald - op zichzelf geen bindende rechtsnorm en zij werd bijgevolg formeel vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). Ze mag ook geen bindende voorwaarden aan de wet toevoegen (rechtspraak sinds RvS van 5 oktober 2011).

Doch, de staatssecretaris en verwerende partij zelve hebben publiekelijk meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid. Deze publieke mededelingen zijn wél een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie, wat in casu het geval is.

Verzoekers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiekelijk bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid en de burger verwachten mag dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf !

Verwerende partij moet derhalve de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet aan deze criteria; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu wél gebeurd is !

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur ontkent.

Verzoekers verwijzen naar een uitspraak in die zin van de RvS in verband met de regularisatie van lange procedures sinds eind '2004. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

(...)

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van hun kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – ononderbroken verblijf van langer dan 5 jaar in België – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partijen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij in België een lang verblijfsrechtelijk traject heeft afgelegd en dat zij zich op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 heeft gestoeld.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekers zich niet dienstig op de instructie van 19.07.2009 kunnen beroepen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie motiveerde dan ook reeds terecht in zijn bestreden beslissing dat:

“(…)”

De instructie van 19 juli 2009 is inderdaad met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”

en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie van 19.07.2009 (die aldus net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij kan werkelijk niet dienstig anders voorhouden.

Overigens kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet toetsen aan een 'instructie':
"(...)" (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Alsmede:
"(...)" (R.v.V. nr. 59 781 van 15 april 2011)

De beschouwingen van de verzoekende partij als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris de toepassing van andere punten van de regularisatiecriteria niet hebben onderzocht, kunnen niet worden weerhouden. Zoals hierboven wordt uiteengezet, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris geen toetsing uit te voeren aan de criteria van de vernietigde instructie.

Ook de diverse verblijfsrechtelijke procedures die verzoekende partij doorliep, kunnen niet worden opgeworpen als fundament om zich op de regularisatiecriteria van de instructie te beroepen. Verweerder laat wederom gelden dat verzoekers zich niet dienstig op deze instructie konden beroepen.

Ook de beschouwingen van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of de verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

In zoverre de verzoekende partij tot slot nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, laat verweerder gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (RvV nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Er kan geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat dat haar lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden aanvaard als redenen tot regularisatie. De verzoekende partij beweert dat haar vergevorderde stadium van integratie een terugkeer naar Armenië buitengewoon moeilijk maakt en zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte niet heeft verduidelijkt waarom deze elementen geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie.

Verweerder laat ter zake gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden.

De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698).

Naar analogie kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State nopens het onontvankelijk verklaren van aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980. Daar aanvaardt de Raad van State dat de motivering dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsverplichting, zonder dat in extenso dient te worden verduidelijkt waarom het bestuur deze mening is toegedaan.

"De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden." (RvS, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen, in antwoord op de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie en lang verblijf:

"De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen — namelijk dat zij zich integreren; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaaft wordt met meerdere atteste, dat verzoekster Frans geleerd heeft en diverse bewijsstukken voorlegt; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en werkbereid zouden zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (eigen arcering)

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"(...)" (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"(...)" (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"(...)" (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De kritiek van de verzoekende partij mist elke grondslag.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij tot slot voor dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet afdoende zou zijn gemotiveerd nopens het gegeven dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

De kritiek van verzoekende kan niet worden weerhouden.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris dienomtrent als volgt werd gemotiveerd:

“(…)”

Het is op grond van bovenvermelde overweging niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekers zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden, omwille van het door hen aangehaalde gegeven dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië.

Zie ook: (…)

Verweerder laat nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig annulatieberoep slechts onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verzoekende partij voert verder aan dat het ontberen van een Belgisch consulaat in het land van herkomst –in casu Armenië- een buitengewone omstandigheid kan impliceren en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen nadere analyse heeft gevoerd omtrent de concrete gezinssituatie en medische toestand van verzoekende partij.

Deze kritiek kan bezwaarlijk worden weerhouden. Verweerder verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gestipuleerd dat betrokkenen zich kunnen richten tot de Belgische ambassade te Moskou of tot één van visumcentra in Moskou of Sint-Petersburg om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Verweerder laat verder ten overvloede gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris alle elementen uit het dossier in overweging heeft genomen bij het nemen van zijn beslissing.

In een vierde onderdeel beweert de verzoekende partij dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij verwijst naar haar “ernstige psychische problemen”. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich heeft beperkt tot een loutere vermelding van de datum waarop de procedures op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van de verzoekende partij en haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen.

De beschouwingen van verzoekende partij missen feitelijke en juridische grondslag.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (…)

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hieropvolgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt waarom zij omwille van medische redenen niet in staat zou zijn een aanvraag in te dienen in het buitenland.

Verzoekende partij voert verder aan dat zij geen enkele reis mag ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid. Deze bewering wordt echter geenszins gestaafd door medische stukken.

De kritiek van verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan deze motieven.

Zie ook nog:

R.v.V. nr. 58 896 van 30 maart 2011: (...)

R.v.V. nr. 58 301 van 22 maart 2011: (...)

In een vijfde onderdeel beweert verzoekende partij dat een terugkeer voor hun kind een verlies van een school- of academiejaar zou impliceren. Verzoekende partij meent dat het verlies van een schooljaar ten onrechte niet werd aangenomen als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder laat gelden dat dient te worden verwezen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...) (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

En ook:

(...) (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

Geheel conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd dan ook geoordeeld door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dat: (...)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage kritiek geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, nu geen bewijs wordt voorgelegd dat de minderjarige dochter speciaal onderwijs behoeft.

Verzoekende partij werpt op dat verwerende partij ten onrechte stelt dat de scholing van hun kind in illegaal verblijf is aangevat, aangezien verzoekers op dat ogenblik volkomen legaal in België vertoefden in het kader van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatie. Deze beschouwingen kunnen niet worden weerhouden. Aan verzoekende partij werd op 02.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat door verzoekers ingediend werd op 17.05.2011, werd op 15.07.2011 onontvankelijk verklaard, daar het medisch certificaat niet aan de door de wet gestelde voorwaarden voldeed. Verzoekers vertoefden bij het aanbreken van het schooljaar 2011-2012 bijgevolg geenszins op legale wijze in België.

Bijgevolg kan het schoollopen van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid aanzien worden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekende partij houdt voor dat op de aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast, die een uitzondering zouden vormen op art. 9bis Vreemdelingenwet en de aldaar gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij houdt voor dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekers werpen op dat de motivering van verwerende partij dat de criteria van de instructie niet meer gelden en dat ze niet kunnen worden toegepast, onwettelijk zou zijn daar het een inperking zou vormen van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris en omdat een dergelijke motivering de verklaringen van het bestuur zou ontkennen.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

(...)

*Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.*

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682: "(...)"

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270: "(...)"

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: "(...)"

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007: "(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden

domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verweerder wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij de aanvraag indiende nadat dit vernietigingsarrest werd verleend.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

(...)

Verzoekende partij verwijst naar de vermeende uitstekende integratie van verzoekers, de schoolgang van hun kinderen, de werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers, hun ononderbroken verblijf van langer dan vijf jaar in België en hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria. Verzoekende partij voert aan dat gelet op deze criteria, de beslissing van gemachtigde van de Staatssecretaris een manifeste inbreuk zou vormen op het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij wijst er ter zake op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Het enkele gegeven dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij wel in buitengewone omstandigheden verkeert, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris op omstandige wijze alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld.

Verweerder wijst nog naar de uiteenzetting in antwoord op het tweede onderdeel van het eerste middel van verzoekende partij.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Er wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen begin van bewijs voorleggen van een risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hierdoor kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden worden. Dezelfde redenering geldt ook voor de aangehaalde schending van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard moet worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie', daar zij zelf de buitengewone omstandigheden moeten aantonen. De verwijzing in de aanvraag naar de regularisatiewet van 22 december 1999 kan geen gevolgen hebben daar dit een enige en unieke operatie was. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens uitgelegd dat er in België twee verschillende regularisatieprocedures bestaan, namelijk één op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij buitengewone omstandigheden aangetoond moeten worden en één op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij medische elementen in acht worden genomen. Deze regularisaties mogen niet verwisseld worden. Hierdoor kan er in de huidige procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen rekening worden gehouden met medische elementen die onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen. De verzoekende partijen laten na enig bewijs voor te leggen van hun beweringen dat in het land van herkomst de spot wordt gedreven met de eerste verzoekende partij omwille van haar psychische kwalen. In de eerste bestreden beslissing wordt betoogd dat de advocaat van de verzoekende partijen niet zomaar kan stellen dat zij geregulariseerd dienen te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd zouden zijn. Het feit dat het minderjarig kind van de verzoekende partijen in België schoolloopt kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, daar de verzoekende partijen niet aantonen dat het kind geen school kan lopen in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat een terugkeer naar het land van herkomst in wezen geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Waar de verzoekende partijen stellen dat er geen diplomatieke post is in Armenië, wordt in de bestreden beslissing uitgelegd dat de verzoekende partijen een schriftelijke procedure kunnen voeren via de ambassade in Moskou. De verzoekende partijen wisten bovendien dat zij slechts voorlopig op het grondgebied zouden worden toegelaten in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag heeft ongeveer een jaar en 9 maanden in beslag genomen. Dit kan echter niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het loutere feit dat zij daarna nog een medische regularisatie hebben doorlopen die uiteindelijk onontvankelijk verklaard is geweest, vormt geen buitengewone omstandigheid. De elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partijen, bijvoorbeeld de duurzame sociale bindingen, Nederlandse taallessen, werkbereidheid, etc. hebben betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in de huidige fase van de procedure niet behandeld. Van de verzoekende partijen wordt bovendien verwacht dat zij zich aan de Belgische wetgeving houden. Het feit dat zij geen inbreuken tegen de Belgische openbare orde hebben gepleegd, kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Vervolgens wordt gesteld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een schriftelijke procedure veronderstelt en dat de verzoekende partijen niet nogmaals mondeling gehoord kunnen worden. In de

eerste bestreden beslissing wordt tot slot nog gesteld dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de instructie van 19 juli 2009 omdat deze vernietigd is geweest door de Raad van State.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als elementen ten gronde. In hun aanvraag van 9 november 2013 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende aangehaald:

- Uitstekende integratie;
- Duurzame sociale bindingen met België;
- Verzoekende partijen spreken goed Nederlands;
- Belgische vrienden en kennissen;
- Instructie van 19 juli 2009;
- Schending artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- Schending artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- Prangende humanitaire situatie;
- Discriminatie in land van herkomst;
- Psychische problemen van de eerste verzoekende partij;
- Schending van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984;
- Trauma bij terugkeer naar land van herkomst;
- Langdurig ononderbroken verblijf in België;
- Combinatie van alle elementen;
- In gelijkaardige situaties zijn andere vreemdelingen ook geregulariseerd;
- Geen diplomatiek post aanwezig in Armenië;
- Schoollopen van het minderjarig kind.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op elk van deze elementen heeft geantwoord.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de verwerende partij gebruik moet maken van de criteria in de instructie van 19 juli 2009 en dat zij aan deze criteria voldoen, waardoor de aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden. De verzoekende partijen stellen dat hoewel de instructie vernietigd is geweest, deze criteria nog steeds worden toegepast. De verzoekende partijen baseren zich dienaangaande op een analyse van de informatie die terug te vinden is op de website van het 'Kruispunt Migratie-Integratie' en de verklaringen van verwerende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de

verzoekende partijen, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee verzoekende partijen lijken te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – in samenwerking met het ‘Kruispunt Migratie-Integratie’ heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het ‘Kruispunt Migratie-Integratie’. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partijen stellen dat er geen afdoende rekening is gehouden met het werk en de integratie van de verzoekende partijen, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij zich integreren; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaafd wordt met meerdere attesten, dat verzoekster Frans geleerd heeft en diverse bewijsstukken voorlegt; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en werkbereid zouden zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partijen inzake de elementen van integratie, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk

maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of de verzoekende partijen wel tot Moskou zouden kunnen reizen, nu er geen diplomatieke post in het eigen land van herkomst te vinden is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over het ontbreken van een diplomatische post in Armenië:

“Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet tot de bevoegde ambassade, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, zouden kunnen wenden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om bepaalde procedures schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou.

(<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partijen naar Moskou zouden kunnen reizen om aldaar een aanvraag in te dienen, maar zij geeft tevens de optie weer om de aanvraag schriftelijk in te dienen via een koeriersdienst. De verzoekende partijen laten na om concreet aan te geven waarom zij zich niet naar Moskou zouden kunnen begeven. Zij geven tevens niet aan waarom zij geen gebruik zouden kunnen maken van een koeriersdienst om hun aanvraag in Moskou in te dienen, buiten de stelling dat 'DHL' geen originele stukken vanuit Armenië naar Rusland verstuurt. Deze stelling wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Gelet op het voorgaande, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet verder heeft onderzocht of de verzoekende partijen *in casu* zich naar Moskou kunnen begeven.

In het verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij zich in hun aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van de eerste verzoekende partij.

Ten eerste wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing aanhaalt dat er in België twee verschillende regularisatieprocedures bestaan en dat deze procedures correct toegepast dienen te worden. De medische elementen vallen aldus buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten deze motivering niet.

Ten tweede wenst de Raad er op te wijzen dat de verzoekende partijen de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de medische elementen niet betwisten. Deze motivering luidt als volgt:

“Betrokkenen halen aan dat verzoekster ernstig ziek is, dat zij zware psychische problemen heeft, dat zij medische behandelingen heeft ondergaan en nog in behandeling is; dat er geen adequate zorgen beschikbaar zijn in het herkomstland en dat bijgevolg een terugkeer een inbreuk op art. 3 en 8 van het EVRM zou betekenen. Zij halen rapporten aan over de toegankelijkheid en de kwaliteit van de medische zorgen in Armenië. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben op 17.05.2011 een medische regularisatieaanvraag ingediend, die op 24.02.2012 onontvankelijk verklaard werd. Betrokkenen beweren dat verzoekster gediscrimineerd zal worden in het land van herkomst, vanwege haar medische (psychische) aandoening, waardoor een terugkeer een inbreuk op art. 3 van het EVRM zou impliceren. Zij stellen dat in het land van herkomst alom spot met verzoekster gedreven werd vanwege haar psychisch kwalen en een terugkeer haar belevenissen zou 'doen aggregeren'. Zij leggen echter geen enkel persoonlijk bewijs voor ter staving van deze elementen, maar beperken zich louter tot het citeren uit algemene rapporten, waarbij er geen zekerheid is dat deze relevant zijn voor het soort aandoening waar verzoekster aan zou lijden en waarvan een deel zeker niet relevant is voor de situatie van betrokkenen (bijvoorbeeld aangaande de situatie van gezinnen met een gehandicapt kind of aangaande de scholing voor kinderen met een beperking). Dit kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.”

De verzoekende partijen betogen dat in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak is bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren. Zij stellen eveneens dat de eerste verzoekende partij geen reis mag ondernemen. De verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de motivering, dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van onderhavige procedure vallen, niet afdoende is.

Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat waar de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad, er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad naar waar de verzoekende partijen verwijzen. Hetzelfde geldt voor het arrest van de Raad van State waarnaar de verzoekende partijen verwijzen. De verzoekende partijen tonen op geen enkele concrete manier aan dat hun situatie gelijkaardig is aan de situatie die in het arrest van de Raad van State wordt beschreven.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij vooraleer zij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet hadden ingediend waarbij zij dezelfde medische gegevens aanbrachten. De verzoekende partijen hebben op 17 mei 2011 een aanvraag ingediend om een machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te verkrijgen. Deze aanvraag was gebaseerd op de psychische problemen van de eerste verzoekende partij. Op 24 februari 2012 is de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve, in voorliggend geval, stellen dat aan de aangebrachte medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen op de hoogte zijn van het verschil tussen beide procedures daar zij dus al een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* geen analyse heeft gemaakt van het medische dossier van de eerste verzoekende partij, daar de aangehaalde gezondheidsproblematiek reeds in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht werd. Bovendien hebben de verzoekende partijen in hun aanvraag nagelaten concrete elementen aan te halen inzake de risico's die verbonden zouden zijn aan het onderbreken van de medische behandelingen van de eerste verzoekende partij, noch tonen ze aan dat de eerste verzoekende partij niet zou mogen reizen.

De verzoekende partijen voeren vervolgens in het verzoekschrift aan dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk heeft geantwoord op het verlies van een schooljaar of academiejaar van hun schoollopend minderjarig kind.

In de bestreden beslissing is het volgende gemotiveerd inzake het kind van de verzoekende partijen:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en een verklaring van een leerkracht, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dat het kind een schooljaar zou verliezen bij een terugkeer kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen werd immers reeds op 02.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.”

Aangezien niet blijkt dat het kind van de verzoekende partijen geen onderwijs zou kunnen krijgen in het land van herkomst en evenmin werd aangetoond dat zij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Rusland niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om het schoollopen van het minderjarig kind niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Daarenboven weerleggen de verzoekende partijen deze concrete motieven van de eerste bestreden beslissing niet. De bewering van de verzoekende partijen dat de onderbreking van het schooljaar op zich een buitengewone omstandigheid is, kan bovendien niet overtuigen. Wat dit punt betreft, wordt in de bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijven. De verzoekende partijen wisten met andere woorden dat zij het grondgebied dienden te verlaten en opteerden er toch voor om hun kind een nieuw schooljaar te laten aanvangen. De omstandigheid waar de verzoekende partijen zich nu op beroepen is bijgevolg het gevolg van een eigen keuze van de verzoekende partijen en geen buitengewone omstandigheid. De Raad wijst er op dat de verwerende partij, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die

overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en de verzoekende partijen nalaten op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177).

De Raad wijst er tevens op dat de verzoekende partijen op grond van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen aanvragen om hun minderjarig kind haar schooljaar te laten afronden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig blijven volhouden dat hun kind een schooljaar zal verliezen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de motivering omtrent het langdurig illegaal verblijf foutief is, daar zij op het moment dat hun minderjarig kind naar school is beginnen gaan, volkomen legaal in België vertoefden in het kader van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatie, stelt de Raad vast dat deze gegevens niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 17 mei 2011 een aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, en dat deze aanvraag op 24 februari 2012 onontvankelijk verklaard is geweest. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief is geweest door te stellen dat de verzoekende partijen al geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijven.

Gelet op het voorgaande, dient er dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Onder punt 3.1.3.1. van dit arrest werd al duidelijk gesteld dat het vertrouwensbeginsel niet met zich meebrengt dat vertrouwen, dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). De verzoekende partijen kunnen zich dus niet dienstig beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

3.1.3.5. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de verzoekende partijen niet voldeden aan de door de wetgever gestelde vereisten en geen buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.3.6. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.3.7. De verzoekende partijen hebben geen verdere middelen ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. De middelen die ze hebben aangevoerd, zijn ongegrond. Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden verworpen.

3.2. In een vierde middel, dat uitsluitend tegen de tweede en de derde bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voeren de verzoekende partijen aan dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, ook de bevelen om het grondgebied te verlaten, vernietigd dienen te worden.

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun vierde middel als volgt:

“Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen in casu de Bijlagen 13 geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen van verzoekster; hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

“Wat betreft de tweede en derde bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt...(...).

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slecht uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg worden de bevelen om het grondgebied te verlaten mede uit het rechtsverkeer genomen” (RvV 138 902).

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het vierde middel van de verzoekende partijen:

“In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de louter feitelijke uiteenzetting van verzoekende partij over de gevolgen van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Ten overvloede merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij ook elke grondslag mist.

Dat de bestreden beslissing nadelen met zich meebrengt voor verzoekende partij, is niet van aard om te besluiten tot de onwettigheid ervan. Het betoog van verzoekende partij, dat van strikt feitelijke aard is, is niet van aard te doen aannemen dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zou zijn overtreden, dan wel dat er sprake zou zijn van een overschrijding of afwending van de macht.

Verder kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet als een gevolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing worden beschouwd. Beide bestreden beslissingen werden afzonderlijk genomen en staan los van elkaar.

Verweerder wijst erop dat het bestreden bevel werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Deze motieven volstaan om het bestreden bevel ten genoegen van recht te ondersteunen, terwijl hieruit blijkt dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke motivering heeft, die geen verband houdt met de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing de geldigheid van de tweede bestreden beslissing zou aanbelangen, nu een nietigverklaring van deze eerste bestreden beslissing niet zou betekenen dat verzoekende partij dan wél illegaal in het Rijk zou verblijven.

De beweringen van de verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden weerhouden.”

3.2.3. Verzoekers menen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden vernietigd wanneer de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt vernietigd. *In casu* blijkt uit de bespreking van de voorgaande middelen dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet aan de orde is, zodat verzoekers' redenering vervalst. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekers voor het overige geen afzonderlijke middelen aanvoeren tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en zich beperken tot algemeenheden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet tot de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS